

ei jõua tegi mõttelba, mis kuuningale luiskasin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohheliko silmus kaelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sejuugust tempo enam nähha sada; ei lasse ma eñast teistkorda kuuninga lirna petta, kusi waewaga peasin." Ermelina kostis nukral meel. "Mis meist miüd peab sama? Kehwad ning waesed olleksime wõeral maal; sin on weil kõik parrem ja taktimisi möda. Kes tohhib teie käest, armas Reinowadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Mikspärrast tahbate emalt maalt pöggeneda? Meie ellame sin rahholiste, mõisi on kindel; — tulleks kuuningas sõawäega teie, meil on sallauksi ning urkaid iggas kohlas, kusi wõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäekaupa keddagi kätte ei sa. Teie tõutamine Some maale minna, teeb miino süddamele ahvastust." "Armas naiskone!" kostis Reinowadder, "ärge affake enne argo surwastama! miina ei olle weel lainud." Pange tähhe'e, mis ma ütlen: õlysam on wandega tõutada kui surma minna. Sedda koormat, mis wande tõutamine miino süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Kuddas praego rälisite, nõnda tahhan teha: ma jään koco, mingo Kurresare kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitamist; miina jään rahholist teie jure ellama, kül same arga möda nähha, mis kuuningas teeb; miino kawwalus saab teina tuggetuse ülle wõimust wõtma.

Dimal läks wärrawa tagga odates aeg iggareks;

teina affas nurrisama: "Argpüks, wennikene! affake lahkuma! Tulge ja läkki miinema?" — Reino-wadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: "Armas sõbber, jäänes Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teina on miino naisterahwaga maggusal juttul, minge nattoke maad am-sammo eddasi, kül jäänes tulleb üppates tagga järrel." Kohhewel küsis: Mis kassa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jäänes mind appi üdnud? egga teinal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kawwal rebbane kostis: "Se luggu juhtus nõnda: miina rälisin tõutatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teina lauges miinestades kui surno meie kätte. Argpüks kohkus sedda nähhes ja affas küssendama: Kohhewel, tulge appi! tulge appi! täddi tütar on juremas! Teina kassa ärratas Ermelina miinestusest." Dinas uskus kelmi juttu, ja Reinowadder lisias weel jure: "Lahkudes pallus mind kuuningas nõnda salla asja pärrast weel teadust anda. Miino kirjad on walmis, olge ni hä, armas lellepoeg, wõtke kirjataske kasa. Et pitserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messikäppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuuningal saab suur rõem miino kirjade ülle ollema, teina saab teid anoga wastowõtma." Reinowadder läks tuppä, wöttis tappetud jäänese pä, mässtis nartsse sisse ja pistis pauna; pauna su jölmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teina omale: "Nipputage paun rihmaga kaela ja piddage oolt, et teel kirjataske